

Arrest

nr. 252 357 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 juli 2020 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker werd op 12 september 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, afgeleverd.

1.2. Diezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van acht jaar.

1.3. Op 20 september 2018 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid

van een burger van de Europese Unie, in zijn hoedanigheid van vader van een minderjarige Belg. Naar aanleiding daarvan werd hij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

1.4. Op 24 september 2018 nam de verwerende partij de beslissing tot intrekking van de bijlage 19ter, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

1.5. Bij arrest nr. 231 751 van 23 januari 2020 werd het beroep tegen de beslissing van 12 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering verworpen.

1.6. Bij arrest nr. 231 752 van 23 januari 2020 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod.

1.7. Bij arrest nr. 231 753 van 23 januari 2020 vernietigde de Raad de beslissing van 24 september 2018 houdende de intrekking van de bijlage 19ter, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

1.8. Op 15 juli 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, als antwoord op de aanvraag van 20 september 2018 die onder punt 1.3 werd vermeld. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/09/2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 24/09/2018 werd reeds een niet-in overwegingname genomen aangaande de aanvraag van 20/09/2018, omwille van een inreisverbod dat was genomen ten aanzien van betrokkene. De RvV vernietigde op 23/01/2020 zowel het inreisverbod als de beslissing tot niet-in overwegingname (bij arrest 231.753), zodat de aanvraag van 20/09/2018 opnieuw diende te worden behandeld.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene niet samenwoont met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten in het dossier van betrokkene terug te vinden:

Documenten bijgevoegd bij de oorspronkelijke aanvraag gezinshereniging dd. 20/09/2018:

- *Vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 15/05/2018 aangaande de omgangsregeling van het kind tussen betrokkene en de moeder, de genaamde J.T.Y.*
- *Bewijzen van overschrijving van alimentatie op de rekening van de moeder door betrokkene op 30/01/2018 en op 23/02/2018 van 50 euro*

- 2 foto's waarop enkel een kind staat

Documenten bijgevoegd bij de brief van de advocaat dd. 04/02/2020:

- Foto's van zijn dochter samen met betrokkene en de moeder
- Kopie van treinticketten als bewijs van het bezoek aan zijn dochter te Antwerpen tussen 31/12/2017 en 24/09/2019
- Bewijzen van betaling van onderhoudsbijdrage via de bankrekening van derden dd. 12/06/2019 (50 euro), dd. 22/07/2019 van 70 euro; dd. 03/09/2019 van 70 euro; dd. 01/10/2019 van 70 euro; dd. 19/11/2019 van 70 euro; dd. 26/12/2019 van 70 euro; dd. 10/01/2020 van 70 euro (betrokkene stond onder bijlage 35 en kon volgens de advocaat zelf geen rekening openen)
- Brief van de moeder aan betrokkene toen hij was opgesloten in de gevangenis te Brugge dd. 07/04/2018 en een brief van haar dd. 31/01/2020.

Documenten bijgevoegd bij de brief van de advocaat dd. 25/05/2020:

- Bewijzen van betaling van onderhoudsbijdrage via de rekening van derden aan de moeder dd. 27/02/2020 van 70 euro; dd. 30/03/2020 van 70 euro; 29/04/2020 van 70 euro; en 13/05/2020 van 70 euro.
- 2 foto's met zijn dochter

Documenten bijgevoegd bij de brief van de advocaat dd. 29/06/2020:

- Bewijs van betaling van alimentatie via de rekening van betrokkene zelf dd. 25/06/2020 van 70 euro aan de moeder

Deze bewijzen zouden moeten aantonen dat betrokkene een voldoende sterke financiële en affectieve band onderhoud met zijn dochter, maar deze bewijzen moeten toch enigszins worden genuanceerd en dienen beoordeeld te worden aan de hand van de persoonlijke van betrokkene zelf.

Op het moment van de geboorte van zijn dochter dd. 27/12/2017, stond betrokkene reeds sedert 16/05/2015 afgevoerd te Oostende met verlies van verblijfsrecht. Waar betrokkene al die tijd heeft verbleven is niet duidelijk. Hij zou volgens zijn verklaring in 2015 een jaar in Frankrijk hebben verbleven. Het is ook niet duidelijk wanneer en in welke omstandigheden hij de moeder van het kind zou hebben ontmoet, met wie hij een feitelijke relatie onderhield en met wie hij nooit officieel heeft samengewoond. Ook niet met zijn kind.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze a-typisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden.

Pas op 20/09/2018 diende betrokkene via een volmacht een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn kind op het moment dat hij was opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas met het oog op zijn repatriëring naar Kameroen. Betrokkene was namelijk veroordeeld tot een definitieve straf door de correctionele rechtbank van Brugge voor oplichting dd. 26/07/2018 en zat sedert 27/03/2018 een gevangenisstraf uit te Brugge. Hij werd op 11/09/2018 overgebracht van de gevangenis van Tongeren naar het gesloten centrum te Merksplas. Aldaar werd hem ook een inreisverbod van 8 jaar betekend, dewelke later door de RW werd vernietigd. Wegens een lopende gerechtelijke procedure werd betrokkene uiteindelijk vrijgelaten uit het gesloten centrum op 16/01/2019.

Wat de financiële band met zijn kind betreft, kan worden gesteld dat hij reeds vóór zijn opsluiting in de gevangenis en vóór de aanvraag gezinshereniging reeds alimentatie betaalde aan de moeder via zijn rekening. Doch diende de moeder op 26/03/2018 een verzoekschrift in bij de familierechtbank van Antwerpen voor het afdwingen van een omgangsregeling voor haar dochter. Toeval of niet, maar op dat zelfde moment was betrokkene aangehouden en opgesloten in de gevangenis. Op 24/04/2018 zijn ze gehoord geweest door de rechtbank en op 15/05/2018 velt de rechtbank een vonnis inzake de omgangsregeling. Betrokkene was in beiden in persoon aanwezig (vermoedelijk met een uitgangspersmissie van justitie?). De rechtbank besliste dat het ouderlijke gezag door beiden wordt uitgeoefend, maar het kind behoudt haar hoofdverblijf bij de moeder. Betrokkene geniet een voorlopig

omgangsrecht elke zaterdag van 15 tot 18 uur in de woning van de moeder. Daarnaast dient hij alimentatie te betalen van 50 euro per maand of 70 euro in de maanden dat hij betaald werk heeft, met ingang van maart 2018. Hij dient ook gezamenlijk met de moeder in te staan tot betaling van de helft van bijzondere kosten.

Wat het betalen van alimentatie betreft na het vonnis, kan worden gesteld dat er wel degelijk bewijzen zijn voorgelegd dat de moeder alimentatie heeft gekregen, maar niet rechtstreeks van betrokkene zelf. Zij ontving deze gelden via derden (vrienden van betrokkene), omdat betrokkene, volgens zijn advocaat, zelf geen rekening kon openen (stond onder bijlage 35). Nochtans heeft betrokkene vóór het vonnis wel een rekening gehad terwijl hij op dat moment geen enkel verblijfsdocument had en in illegaal verblijf was. In hoeverre betrokkene affectief geld heeft gegeven aan deze vrienden is enkel vastgelegd via een verklaring van deze vrienden, die eerder als een verklaring op eer kan worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Niets sluit uit dat deze gelden nadien zijn terugbetaald geweest. In een brief van de moeder dd. 07/04/2018 gericht aan betrokkene in de gevangenis staat te lezen dat ze aan hem een overschrijving van 50 euro heeft gedaan, zoals hij haar had gevraagd in een brief. Lijkt hier wel de omgekeerde wereld.

Plots heeft betrokkene met zijn attest van immatriculatie zelf een rekening kunnen openen en zien we effectief dd. 25/06/2020 een overschrijving van de alimentatie van de rekening van betrokkene naar de rekening van de moeder. In hoeverre betrokkene dit in de toekomst zal kunnen blijven doen is nog maar de vraag, gezien er geen bewijzen zijn voorgelegd dat betrokkene een inkomen geniet. Uit zijn dossier blijkt dat hij in loondienst is tewerkgesteld geweest van 05/03/2010 tot 07/01/2014. Nochtans kan hij met zijn attest van immat zijn bijlage 35, in het bezit sedert 12/11/2019, worden tewerkgesteld.

De financiële band is bij deze onvoldoende aangetoond.

Wat de affectieve band betreft, ook deze is onvoldoende aangetoond aan de hand van ongedateerde foto's, onpersoonlijke treintickets en brieven van de moeder.

Indien de treintickets effectief van betrokkene zijn, dan tonen deze enkel aan dat betrokkene veelvuldig de trein heeft genomen van punt A naar punt B, maar duiden niet noodzakelijk aan dat hij ook effectief zijn dochter heeft bezocht. Hieraan wordt ook getwijfeld, omdat er slechts enkele reizen zijn die hebben plaatsgevonden op een zaterdag, terwijl betrokkene volgens de omgangsregeling, die slechts tijdelijk is, elke zaterdag zijn kind zou kunnen zien. Dit blijkt dus niet uit de data van de treintickets. Volgens zijn advocaat zou betrokkene sedert september 2019 zich niet langer verplaatsen met de trein, gezien hij dan in het bezit zou zijn van een wagen. Hoe betrokkene dit kan betalen is alweer nog maar eens de vraag, gezien er geen bewijzen voorliggen van een inkomen. Daarnaast is ook geen bewijs geleverd van de aankoopakte van een wagen.

Verder kan worden gesteld dat de foto's slechts momentopnames zijn, vooral omdat er geen data is vermeld en ook geen context waarin deze foto's zijn genomen. Hierdoor is het niet duidelijk met welke regelmatigheid hij zijn dochter ziet. Uit de brief van de moeder dd. 31/01/2020 blijkt enkele verduidelijking wanneer ze het heeft over betrokkene als een attente vader die zijn dochter meeneemt naar een attractiepark en voor wie hij een verjaardagsfeestje heeft georganiseerd die mogelijks op de foto's zijn te zien. Doch dit is niet voldoende om te spreken van een hechte band van betrokkene met zijn dochter.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan. Het Al dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is genomen uit de schending van

"- Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04.11.1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (bescherming van het gezins- en het privéleven);

- Artikel 40ter van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- De formele en materiële motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van

vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker zet het uiteen als volgt:

"1. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aangezien hij zijn dochter niet zou komen begeleiden of vervoegen. Verwerende partij stelt namelijk dat hij niet met zijn dochter samenwoont én dat hij niet aantoonde dat er een financiële en affectieve band is met het kind.

Verzoeker meent dat beoordeling van zijn aanvraag manifest onredelijk en onjuist, dat verwerende partij heeft nagelaten afdoende of kennelijk redelijk te motiveren en een zorgvuldig onderzoek van alle stukken van het dossier door te voeren, en dat de beslissing strijdig is met zijn recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, om de redenen hieronder uiteengezet.

Definitie van het begrip "begeleiden en/of vervoegen"

2. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, vormen de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt bijgevolg dat hoewel er geen wettelijke definitie bestaat van de voorwaarde van het "vergezellen van" of "het zich bij voegen bij", geen strengere voorwaarden kunnen worden gesteld dan dat het gezinsleven tussen de ouder-derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen (RvV arrest nr. 208 378 van 29 augustus 2018). Bijgevolg wordt aanvaard dat het "voegen bij" niet inhoudt dat de ouder op hetzelfde adres dient samen te wonen met het Belgisch minderjarige kind, doch dat er wel sprake moet zijn van een minimum aan relatie tussen beiden.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yigit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk. wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Verzoeker heeft zijn financiële en affectieve band voldoende aangetoond

3. Verzoeker heeft een geheel aan stukken aangebracht waaruit duidelijk kan worden geconcludeerd dat hij sinds de geboorte van zijn dochter een affectieve en financiële band heeft met haar, ook al is er geen samenwoning.

Verzoeker heeft zo goed als mogelijk getracht om voldoende elementen aan te brengen die dit aantonen, en had met name de volgende stukken aangebracht:

Wat de affectieve band betreft:

- De geboorteakte die aantoont dat verzoeker zijn dochter heeft erkend met toestemming van de moeder;
- Het vonnis van de Familierechtbank te Antwerpen van 15/08/2018 dat het akkoord van beide ouders acteert m.b.t. het ouderlijk gezag, het verblijf en de onderhoudsbijdrage voor zijn dochtertje;
- Verschillende foto's van zijn dochtertje, zowel met hem als de moeder, en dit op verschillende leeftijden;
- Kopie van de treintickets die hij heeft gekocht om zijn dochter te gaan bezoeken van 2017 tot 2019;
- Een verklaring van de moeder van het kind waarbij zij bevestigt dat verzoeker een regelmatig contact heeft met zijn dochter, en dat hij een zorgzame vader is;
- Een brief van de moeder van het kind verstuurd aan verzoeker toen hij werd vastgehouden in april 2018 en waarbij zij aangeeft dat zijn dochter hem nodig heeft.

Wat de financiële band betreft:

- Bankoverschrijvingen van 50 euro's door verzoeker aan de moeder van zijn dochter voor de maanden januari en februari 2018, ter bewijs van betaling van een onderhoudsbijdrage voor zijn dochter;
- Bankoverschrijvingen van 70 euro's van de bankrekening van een vriendin van verzoeker aan de moeder van zijn dochter van juli 2019 t/m januari 2020, ter bewijs van betaling van een onderhoudsbijdrage voor zijn dochter, alsook een officiële verklaring van de betrokken vriendin dat zij dit geld voor verzoeker overschrijft gezien hij geen bankrekening kan openen;
- Bankoverschrijving van 70 euro's van 25.06.2020 van de bankrekening van verzoeker aan die van de moeder van zijn dochter.

Bovendien werden al deze stukken steeds gekaderd in de brieven verzonden door zijn raadsman aan verwerende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier.

Hierin werd ook bijkomende informatie verstrekt over waarom verzoeker van bepaalde elementen geen stukken kon aanbrengen. Zo werd uitgelegd dat hij bij de geboorte van zijn dochtertje ook aanwezig was, maar dat hij hier geen foto's meer van had, gezien zijn GSM in beslag werd genomen in het kader van de strafprocedure tegen hem.

Het geheel van deze elementen tonen wel degelijk aan dat verzoeker voor zover als mogelijk een regelmatig contact heeft met zijn dochter, en dat hij mee instaat voor haar onderhoudskosten.

Eerst en vooral heeft de familierechtbank het akkoord van de ouders geacteerd waarbij werd overeengekomen dat verzoeker mee het ouderlijk gezag behoudt, over zijn dochter dat hij haar, behalve anders overeengekomen met de moeder, elke zaterdag van 15u tot 18u mag zien, en dat hij een onderhoudsbijdrage voor haar betaald en tussenkomt in de buitengewone kosten. De foto's van verzoeker en zijn dochter, genomen op verschillende tijdstippen en leeftijden, tonen aan dat zij elkaar regelmatig zien en dus dat het vonnis wel degelijk wordt uitgevoerd. Dit wordt ook verder aangetoond door de verschillende treintickets tussen Brussel/Oostende (afhankelijk van waar verzoeker verbleef) en Antwerpen, waar zijn dochtertje woont. Voorts bevestigt de moeder van het kind dat verzoeker wel degelijk een attente vader is, en dat hij een regelmatig contact onderhoudt met zijn dochter.

Daarnaast tonen de verschillende bankoverschrijvingen aan dat verzoeker wel degelijk financieel instaat voor de onderhoudskosten van zijn dochtertje.

Er kan dus niet ernstig betwist worden dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven heeft met zijn dochter in de zin van artikel 8 EVRM, ook al woont hij niet met haar samen. Deze elementen tonen immers aan dat het contact tussen zijn dochter en hemzelf voldoende standvastig zijn om een gezinsband tussen hen te creëren.

Bovendien bestaan er in casu duidelijk geen uitzonderlijke omstandigheden om aan te nemen dat er geen gezinsleven meer zou zijn tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter.

Kritiek op de motivering van de bestreden beslissing

4. De beoordeling van het gezinsleven van verzoeker en zijn dochter zoals blijkt uit de bestreden beslissing, is derhalve manifest onredelijk.

Bovendien is de beslissing niet afdoende gemotiveerd en/of gesteund op deugdelijke motieven, en voldoet deze bijgevolg niet aan de formele en materiële motiveringsvereisten.

Ten slotte heeft verwerende partij zijn zorgvuldigheidsplicht niet voldaan, daar geen correcte feitenvinding werd gedaan, en geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier.

4.1. Op de eerste plaats maakt verwerende partij allerlei veronderstellingen en insinuaties omtrent verzoekers intenties en de realiteit van zijn band met zijn dochter. Hierbij wordt echter geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Bovendien werden geen verduidelijking gevraagd aan verzoeker omtrent elementen die mogelijks onduidelijk bleven, terwijl verzoekers raadsman in zijn schrijven van 25.05.2020 duidelijk had aangegeven ter beschikking van verwerende partij te blijven indien verdere inlichtingen nodig zouden zijn.

Zo stelt verwerende partij het volgende:

"Op het moment van de geboorte van zijn dochter dd. 27/12/2017, stond betrokkene reeds sedert 16/05/2015 af gevoerd te Oostende met verlies van verblijfsrecht. Waar betrokkene al die tijd heeft verbleven is niet duidelijk. Hij zou volgens zijn verklaring in 2015 een jaar in Frankrijk hebben verbleven. Het is ook niet duidelijk wanneer en in welke omstandigheden hij de moeder van het kind zou hebben ontmoet, met wie hij een feitelijke relatie onderhield en met wie hij nooit officieel heeft samengewoond. Ook niet met zijn kind.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontfangen en deze a-typisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden. "

Het is niet duidelijk wat verwerende partij nu in feite tracht te doen uitschijnen met deze opmerkingen.

Dat verzoeker sinds 2015 in onwettig verblijf was, heeft hem er niet van weerhouden een feitelijke relatie te hebben met Mevrouw Yvette JUISSI TINGUE, met wie hij vervolgens zijn dochtertje heeft gehad. Een wettig verblijf is immers geen voorwaarde om de liefde te vinden. Aangezien hij geen wettig verblijf had, kon hij bovendien niet worden ingeschreven in het rijksregister op het adres van zijn partner, en kon hij dus niet officieel met haar samenwonen, noch met zijn dochter. Dit zijn algemeen geweten gegevens waar verwerende partij rekening mee had moeten houden.

Bovendien staat zijn verwantschapsband met zijn dochter juridisch vast (zoals blijkt uit de neergelegde geboorteakte), en hoewel verwerende partij wel twijfel zaait over de echtheid hiervan, wordt deze juridische band in feite niet betwist. Verwerende partij lijkt dus enerzijds vragen te hebben over de echtheid van zijn relatie met de moeder van het kind, zonder anderzijds de verwantschap met het kind te betwisten. Dit is uiteraard tegenstrijdig.

Een tegenstrijdige motivering is geen adequate motivering. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan derhalve worden aangenomen.

Er kan verzoeker ten slotte niet worden verweten dat hij geen toelichting zou hebben gegeven over zijn gezinssituatie en over zijn contacten met zijn dochter, gezien hij niet alleen bij zijn aanvraag verschillende documenten ter bewijs van zijn band heeft aangebracht, maar ook hierna nog tot driemaal toe bijkomende stukken heeft aangebracht om aan te tonen dat hij die band blijft onderhouden. Bovendien werden deze stukken steeds gekaderd en verduidelijkt door middel van brieven van zijn raadsman.

Indien verwerende partij meende dat onduidelijkheid bestond omtrent bepaalde cruciale elementen, had zij verzoeker hieromtrent kunnen ondervragen. Verwerende heeft echter verzaakt aan deze mogelijkheid, en heeft zodoende geen correcte feitenvinding gedaan.

Dit is strijdig met de zorgvuldigheidsplicht.

Overeenkomstig de rechtspraak van uw Raad dient een beslissing immers steeds te steunen op een deugdelijke feitengaring. In het kader van een correcte feitenvinding dient het bestuur ervoor te zorgen

dat de beslissing steunt op informatie die volledig is (zie RvV nr. 176.438 van 18 oktober 2016, zie C. ADAM, M. MOUKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI- BOLOKOLO, K. CUYPENS, E. MICHEL en S. VANDERDONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur" in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 127).

4.2. Verwerende partij vervolgt:

"Pas op 20/09/2018 diende betrokkene via een volmacht een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn kind op het moment dat hij was opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas met het oog op zijn repatriëring naar Kameroen. Betrokkene was namelijk veroordeeld tot een definitieve straf door de correctionele rechtbank van Brugge voor oplichting dd. 26/07/2018 en zat sedert 27/03/2018 een gevangenisstraf uit te Brugge. Hij werd op 11/09/2018 overgebracht van de gevangenis van Tongeren naar het gesloten centrum te Merksplas. A/daar werd hem ook een inreisverbod van 8 jaar betekend, dewelke later door de RW werd vernietigd. Wegens een lopende gerechtelijke procedure werd betrokkene uiteindelijk vrijgelaten uit het gesloten centrum op 16/01/2019".

Het is opnieuw niet duidelijk wat verwerende partij met deze motieven tracht uiteen te zetten, doch de verwerende partij lijkt te insinueren dat verzoeker zijn aanvraag om toelating tot verblijf in functie van zijn minderjarige dochter louter zou hebben ingediend om opportunistische redenen, namelijk om zijn administratieve vasthouding te belemmeren.

Dit zijn louter veronderstellingen gedaan door verwerende partij die niet gegrond zijn op enige objectieve vaststellingen.

Bovendien houdt verwerende partij hier geen rekening met het feit dat verzoeker ook na zijn vrijlating het contact is blijven behouden met zijn dochter, wat werd aangetoond door de verschillende stukken die werden aangebracht op 04.02.2020, 25.05.2020 en 29.06.2020.

Uit deze motieven blijkt duidelijk dat verwerende partij geen rekening houdt met alle pertinente elementen van het dossier.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat nochtans de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie C. ADAM, M. MOUKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI-BOLOKOLO, K. CUYPENS, E. MICHEL en S. VANDERDONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur", in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126), quod non in casu.

Verwerende partij had verzoeker ook kunnen ondervragen over de redenen waarom de aanvraag pas in september 2018 werd ingediend. Opnieuw werd aan deze mogelijkheid verzaakt, en zodoende werd geen afdoende feitenvinding uitgevoerd.

Dit is strijdig met de zorgvuldigheidsplicht.

4.3. De motivering omtrent verzoekers financiële band met zijn kind is al helemaal absurd, en totaal onredelijk.

Ter herinnering, verzoeker heeft stukken aangebracht die aantonen dat een onderhoudsbijdrage werd betaald aan de moeder van zijn dochter ter tussenkomst in haar kosten van eerst van januari tot februari 2018 en vervolgens van juni 2019 tot en met juni 2020, hetzij een volledig jaar. Dat hij tussen de twee periodes geen onderhoudsbijdrage betaalde, werd uitgelegd door zijn detentie.

Verwerende partij erkent dat verzoeker bewijzen heeft voorgelegd dat de moeder van zijn dochter een maandelijkse onderhoudsbijdrage heeft gekregen, maar bedenkt vervolgens de meest onredelijke motieven om te kunnen betwisten dat deze werkelijk door verzoeker werden betaald.

Verzoeker heeft al het mogelijke gedaan om ondanks zijn moeilijke situatie ervoor te zorgen dat hij een onderhoudsbijdrage kon betalen voor zijn dochtertje. Hij heeft hiervoor de hulp ingeroepen van een vriendin (Mevrouw C.S.), om zolang hij zelf geen bankrekening kon openen via haar bankrekening de overschrijving van de onderhoudsbijdrage aan de moeder te kunnen doen. Door deze vriendin werd een

verklaring op eer opgesteld, volgens de formaliteiten van artikel 961/1 van het Gerechtelijk Wetboek, waarbij zij bevestigde dat zij het geld voor de onderhoudsbijdrage ontving van verzoeker, en vervolgens overschreef op de rekening van de moeder.

Verwerende partij verwerpt deze stukken echter door te stellen dat het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet kan worden uitgesloten, en dat niets uitsluit dat deze gelden nadien terugbetaald zijn geweest.

Verwerende partij impliceert dat verzoeker zowel Mevrouw C.S. als de moeder van zijn dochter zover heeft gekregen om geld over te schrijven van de ene bankrekening naar de andere, en vervolgens dit geld weer terug over te schrijven, en hieromtrent een valse verklaring af te leggen onder de garanties van artikel 961/1 van het Gerechtelijk Wetboek, en dit louter en alleen om hem te helpen bij zijn aanvraag om verblijf.

Dit is volstrekt absurd.

Schriftelijke verklaringen afgelegd overeenkomstig artikel 961/1 van het Gerechtelijk wetboek zijn bovendien niet langer simpele inlichtingen, maar zij zijn weldegelijk bewezen op zich (zie: „A. HOC, « Les attestations écrites dans le Code Judiciaire », JT, 2013, 277-281; D. MOUGENOT et A. HOC, « Les attestations écrites » dans R. RUTTEN et B VAN LERGERGHEN, Het bewijs in het burgerlijk proces, Brugge, Die KEURE, 2015, 99-113; N. CLIJMANS, « De schriftelijke getuigenverklaring van artikel 961/1-3 Gerechtelijk wetboek creatief toegepast in combinatie met de artikelen 877 et seq. Ger.wb », noot, RABG 2016/17-18 Procesrecht en Internationaal Privaatrecht). Een dergelijk verklaring heeft dezelfde waarde als een verklaring op eer.

Deze veronderstelling is immers op geen enkel objectief element gegrond. Er wordt geen enkel concreet element aangebracht dat de waarachtigheid van de verklaring van Mevrouw C.S. in twijfel zou kunnen brengen, noch dat dergelijk financieel gekonkel ondersteunt. Deze motieven vinden dan ook geen enkele steun in het administratief dossier. Integendeel, de bankoverschrijvingen vermelden als communicatie hetzij de naam van verzoekers dochter, hetzij "pension alimentaire", hetzij "pension alimentaire pour Joyce", hetzij verzoekers naam. Dit zijn allemaal duidelijke aanwijzingen dat de betalingen werden uitgevoerd ter betaling van de onderhoudsbijdrage voor verzoekers dochter. Het is dan ook totaal onredelijk om te stellen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij effectief dat geld betaalde aan Mevrouw C.S.

Bovendien heeft verzoeker in juni 2020 een bankrekening op zijn naam kunnen openen, toen hij na verschillende maanden te moeten aandringen bij de bevoegde diensten eindelijk zijn attest van immatriculatie verkreeg. Met een bijlage 35 is dit immers niet mogelijk, gezien dit geen verblijfstitel is, maar louter een toelating om op het grondgebied te blijven gedurende de procedure voor uw Raad (zie artikel 111 van het Vreemdelingenbesluit). Hij heeft dan ook per schrijven van zijn raadsman van 29.06.2020 het bewijs aangebracht van de eerste betaling van de onderhoudsbijdrage aan de moeder van zijn eigen rekening.

Ook hieromtrent bedenkt verwerende partij echter allerlei redenen om de geldigheid ervan in twijfel te trekken. Zo stelt verwerende partij dat het de vraag is in hoeverre verzoeker in de toekomst dit zal kunnen blijven betalen, gezien er geen bewijzen voorliggen dat hij een inkomen geniet.

Voor de gegrondheid van een aanvraag op grond van artikel 40ter § 2, 2° Vw bestaat echter geen inkomensvereiste. Men kan verzoeker dus ook niet verwijten dat hij geen bewijzen van zijn inkomsten heeft aangebracht. Door te eisen dat hij wel degelijk bewijzen van zijn inkomsten zou voorleggen, voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet, wat strijdig is met deze bepaling. De bankoverschrijvingen tonen immers reeds voldoende aan dat verzoeker wel degelijk financieel instaat voor de onderhoudskosten van zijn dochter, en niets rechtvaardigt derhalve dat daarbovenop nog bewijzen van zijn inkomsten worden voorgelegd.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de vereisten van de materiële motiveringsplicht die overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren zijn bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

De motivering van de bestreden beslissing is derhalve volstrekt onredelijk, en niet naar recht verantwoord. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan dan ook worden aangenomen. Indien verwerende partij meer verduidelijking had gevraagd omtrent verzoekers inkomen, had zij dat gewoonweg kunnen vragen, zodat verzoeker had kunnen uiteenzetten dat hij steun krijgt van het OCMW, en zodoende de middelen heeft om de onderhoudsbijdrage te betalen (zie stuk 2).

Ten slotte benadrukt verzoeker nog dat de volgende motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn, en geen steun vinden in het administratief dossier:

" Wat de financiële band met zijn kind betreft, kan worden gesteld dat hij reeds voor zijn opsluiting in de gevangenis en voor de aanvraag gezinshereniging reeds alimentatie betaalde aan de moeder via zijn rekening. Doch diende de moeder op 26/03/2018 een verzoekschrift in bij de familierechtbank van Antwerpen voor het afdwingen van een omgangsregeling voor haar dochter."

Indien verwerende partij het vonnis van de familierechtbank correct had gelezen, zou zij hebben vastgesteld dat niet de moeder van het kind de procedure heeft ingesteld, maar verzoeker zelf. Hoewel het vonnis zelf voor enige verwarring zorgt, geeft het duidelijk aan dat verzoeker eisende partij was in de familieprocedure. Deze motieven zijn dus niet gesteund op een correcte lezing van de aangebrachte stukken.

Hoe dan ook erkent de verwerende partij uitdrukkelijk de betalingen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht staat dus opnieuw vast.

4.4. Ook de beoordeling van de stukken die door verzoeker werden aangebracht ter bewijs van zijn affectieve band met zijn dochter is volledig onredelijk. De motivering hieromtrent is dan ook allesbehalve afdoende.

Ter herinnering, verzoeker had de volgende stukken aangebracht:

- *De geboorteakte die aantoont dat verzoeker zijn dochter heeft erkend met toestemming van de moeder;*
- *Het vonnis van de Familierechtbank te Antwerpen van 15/08/2018 dat het akkoord van beide ouders acteert m.b.t. het ouderlijk gezag, het verblijf en de onderhoudsbijdrage voor zijn dochtertje;*
- *Verschillende foto's van zijn dochtertje, zowel met hem als de moeder, en dit op verschillende leeftijden;*
- *Kopie van de treintickets die hij heeft gekocht om zijn dochter te gaan bezoeken van 2017 tot 2019;*
- *Een verklaring van de moeder van het kind waarbij zij bevestigt dat verzoeker een regelmatig contact heeft met zijn dochter, en dat hij een zorgzame vader is;*
- *Een brief van de moeder van het kind verstuurd aan verzoeker toen hij werd vastgehouden in april 2018 en waarbij zij aangeeft dat zijn dochter hem nodig heeft.*

Verwerende partij houdt geen rekening met het geheel van deze elementen, maar stelt louter dat de affectieve band onvoldoende is aangetoond "aan de hand van ongedateerde foto's, onpersoonlijke treinticketten en brieven van de moeder

Hiermee wordt niet eens rekening gehouden met het feit dat een procedure werd gevoerd voor de familierechtbank om een regeling omtrent het verblijf en de kosten van het kind te treffen. Dat verzoeker deze procedure heeft ingeleid, aanwezig was op de zitting en dat uiteindelijk een akkoord kon worden bekomen tussen beide ouders, toont aan dat hij wel degelijk een betrokken vader is, en dat hij zijn contacten met zijn dochter juridisch wilt verankeren.

Dit element werd op geen enkele manier in rekening genomen door verwerende partij. Dit is strijdig met de zorgvuldigheidsplicht die aan verwerende partij verplicht om rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Verder stelt verwerende partij met betrekking tot de foto's en de verklaring afgelegd door de moeder van het kind het volgende:

" Verder kan worden gesteld dat de foto's slechts momentopnames zijn, vooral omdat er geen data is vermeld en ook geen context waarin deze foto's zijn genomen. Hierdoor is het niet duidelijk met welke regelmatigheid hij zijn dochter ziet. Uit de brief van de moeder dd. 31/01/2020 blijkt enkele

verduidelijking wanneer ze het heeft over betrokkene als een attente vader die zijn dochter meeneemt naar een attractiepark en voor hij een verjaardagsfeestje heeft georganiseerd die mogelijks op de foto's zijn te zien. Doch dit is niet voldoende om te spreken van een hechte band van betrokken met zijn dochter."

Verwerende partij stelt zelf dat de brief van de moeder verduidelijking brengt omtrent de band tussen verzoeker en zijn dochter, maar stelt dan eenvoudigweg dat de aangebrachte stukken onvoldoende zou zijn om te spreken van een hechte band. Er wordt echter geen enkel verder motief opgegeven waarom dit onvoldoende zou zijn. Een dergelijke motivering is manifest inadequaar, gezien deze niet de mogelijkheid biedt aan verzoeker om te begrijpen waarom deze elementen onvoldoende zijn.

Dit is strijdig met de formele motiveringsplicht.

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, immers de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Bovendien houdt verwerende partij geen rekening met het feit dat de moeder tot tweemaal toe in haar verklaring stelt dat verzoeker zijn kind op regelmatige basis ziet. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over, en betwist deze verklaring dus niet, terwijl dit duidelijk een belangrijk element is om de affectieve banden te beoordelen. Opnieuw is er duidelijk geen rekening gehouden met alle elementen in het dossier.

Verwerende partij heeft dus op onzorgvuldige wijze gehandeld.

Ten slotte is ook de motivering van de bestreden beslissing omtrent de treintickets die verzoeker had overgemaakt niet deugdelijk:

"Indien de treintickets effectief van betrokken zijn, dan tonen deze enkel aan dat betrokkene veelvuldig de trein heeft genomen van punt A naar punt B, maar duiden niet noodzakelijk aan dat hij ook effectief zijn dochter heeft bezocht. Hieraan wordt ook getwijfeld, omdat er slechts enkele reizen zijn die hebben plaatsgevonden op een zaterdag, terwijl betrokkene volgens de omgangsregeling, die slechts tijdelijk is, elke zaterdag zijn kind zou kunnen zien. Dit blijkt dus niet uit de data van de treintickets. Volgens zijn advocaat zou betrokkene sedert september 2019 zich niet langer verplaatsen met de trein, gezien hij dan in het bezit zou zijn van een wagen. Hoe betrokkene dit kan betalen is alweer nog maar eens de vraag, gezien er geen bewijzen voorliggen van een inkomen. Daarnaast is ook geen bewijs geleverd van de aankoop van een wagen."

Dit is niet ernstig : als men een hond wil slagen vindt men altijd een stok.

Verzoeker herinnert eraan dat deze stukken uiteraard in het licht van de andere aangebrachte elementen moet worden bekeken, wat verwerende partij nalaat te doen.

Verder houdt verwerende partij opnieuw geen rekening met de elementen in het dossier. Het vonnis van de familierechtbank bepaalt namelijk dat verzoeker een omgangsregeling heeft elke zaterdag, behoudens andersluidende overeenkomst tussen de ouders. Hiermee werd dus de mogelijkheid gelaten aan de ouders om onderling een andere regeling te treffen, wanneer hen dit beter zou uitkomen. Dit verklaart waarom de treinreizen niet telkens op een zaterdag zijn. Verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met dit element, wat een gebrek aan zorgvuldigheid inhoudt.

Daarenboven grondt verwerende partij zich opnieuw op foutieve informatie. Verzoeker heeft op geen enkel moment aangegeven een wagen te hebben gekocht. Het enige wat zijn raadsman heeft uiteengezet is het volgende: "Sinds september 2019 heeft verzoeker een wagen en neemt hij dus niet langer de trein naar Antwerpen om zijn dochter te zien."

Hij heeft hiermee enkel willen uiteenzetten dat hij een auto ter beschikking had, en met dit transportmiddel zich naar Antwerpen verplaatst. Het is dan ook volstrekt onredelijk om van hem te eisen dat hij een aankoopakte hiervan zou aanbrengen.

Opnieuw getuigt dit van een gebrek aan zorgvuldigheid, en leest verwerende partij zaken in het dossier die er niet zijn.

4.5. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verwerende partij heeft nagelaten afdoende of redelijk te motiveren en/of een zorgvuldig onderzoek van alle stukken van het dossier door te voeren, en dat hij bovendien heeft nagelaten afdoende te motiveren waarom de voorgelegde bewijsstukken samen niet kunnen worden beschouwd als een bewijs dat de verzoekende partij een affectieve en financiële band met zijn dochter heeft.

Derhalve staat vast dat de vaststellingen van de gemachtigde met betrekking tot de verschillende voorgelegde stukken niet overeenind kunnen blijven, en dus kan zijn conclusie dat de verzoekende partij zijn financiële en affectieve band met zijn Belgisch minderjarig kind (de referentiepersoon) onvoldoende bewezen heeft, evenmin overeenind blijven.

Schending van artikel 8 EVRM

5. Ten laatste meent verzoeker dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn recht op gezinsleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, miskend heeft.

Zoals hierboven werd uiteengezet, staat het vast dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft met zijn minderjarige dochter.

Aangezien huidige zaak betrekking heeft op een eerste aanvraag om verblijf, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om hem op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance-toets' waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door voormeld verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Doordat verwerende partij verzoekers aanvraag tot gezinshereniging op manifest onredelijke en onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld, zoals hierboven werd uiteengezet, staat het vast dat zijn recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM werd miskend.

Conclusie

6. Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 40ter Vw, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht.

Het middel is in zijn geheel gegrond."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 8 EVRM, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat het niet vereist mag zijn dat het kind bij de ouder woont die een aanvraag gezinshereniging indient. Verwijzend naar het EHRM stelt hij dat het gezinsleven tussen een ouder en een minderjarig kind wordt vermoed. Hij meent zijn financiële en affectieve band voldoende te hebben aangetoond. Hij meent dat uit de stukken blijkt dat hij sinds de geboorte een affectieve en financiële

band heeft ook al is er geen samenwoning. Hij verwijst naar de door hem voorgelegde stukken en naar de bijkomende uitleg die hij hieromtrent had overgemaakt aan de verwerende partij. Hij gaat in op het vonnis inzake de verblijfsregeling en alimentatie en stelt dat hij sedertdien vaak zijn dochtertje ziet en dat het vonnis wel degelijk wordt uitgevoerd. Hij wijst ook op de bankoverschrijvingen die aantonen dat hij onderhoudsgeld betaalt. Hij verwijt de verwerende partij hem niet verzocht te hebben om bijkomende uitleg hoewel hij expliciet had meegedeeld ter beschikking te blijven indien verdere inlichtingen nodig zouden zijn.

Het wettig verblijf zou geen voorwaarde zijn om een relatie aan te gaan, terwijl dit volgens hem gesuggereerd wordt in de beslissing.

Er zou sprake zijn van een tegenstrijdige motivering waar enerzijds vragen worden gesteld over de echtheid van zijn relatie met de moeder van het kind, terwijl anderzijds de verwantschap niet betwist wordt.

De verwerende partij zou ten onrechte insinueren dat hij zijn aanvraag enkel heeft ingediend om zijn vasthouding te belemmeren.

M.b.t. de financiële ondersteuning wijst hij erop dat hij aangetoond heeft hieraan voldaan te hebben in januari en februari 2018 en vervolgens van juni 2019 tot juni 2020. Tussen die twee periodes deed hij geen betaling van de onderhoudsgelden wegens zijn detentie. Hij zou hulp hebben gekregen van een vriendin om die onderhoudsgelden toch over te maken. Er zou geen element zijn aangebracht dat de waarachtigheid van de verklaring van zijn vriendin in twijfel zou doen brengen. Hij zou pas in juni 2020 een bankrekening hebben kunnen openen na aandringen na het verkrijgen van een attest van immatriculatie. Met een bijlage 35 kon hij geen rekening openen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet niet in een inkomensvereiste. Hij voegt toe dat hij OCMW steun krijgt waaruit blijkt dat hi de middelen heeft om de onderhoudsbijdrage te kunnen betalen. Hij wijst erop dat hij de procedure bij de familierechtbank heeft ingeleid teneinde verblijfsregeling met zijn dochter te bekomen. Hij zet uiteen dat het de ouders vrijstaat een onderlinge regeling overeen te komen, waarmee bij het nemen van de beslissing geen rekening zou zijn gehouden.

Het zou onredelijk zijn te eisen dat hij een aankoopakte van zijn wagen moet voorleggen enkel alleen omdat hij bij zijn aanvraag preciseerde dat hij over een wagen beschikt om zijn dochter te bezoeken.

Het recht op een gezinsleven zou zijn miskend.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan verzoeker zijn aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker op het moment van de aanvraag gezinshereniging niet samenwoont met zijn kindje en dat het kindje bij de moeder woont. Vervolgens werd onderzocht of verzoeker in figuurlijke zin kan aantonen dat hij zijn dochtertje wel degelijk komt vervoegen, door zijn financiële en affectieve band met het kind aan te tonen.

Hierbij maakt de verwerende partij melding van alle stukken die door verzoeker werden voorgelegd ter staving van zijn aanvraag.

Verzoeker toont niet aan dat bepaalde stukken zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij meent wel dat de stukken kennelijk onredelijk zouden zijn beoordeeld door het bestuur.

De motieven van de bestreden beslissing luiden onder meer als volgt:

“(…)”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat er geen sprake meer is van een samenwoning om te besluiten dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, maar daarnaast ook is overgegaan tot een beoordeling van de financiële en affectieve banden en heeft de documenten beoordeeld die de verzoeker heeft voorgelegd.

M.b.t. het vonnis waarbij een verblijfsregeling en een regeling omtrent de alimentatie werd opgelegd, werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat geen bewijzen werden voorgelegd waaruit blijkt dat de contacten inderdaad worden nageleefd of uitgeoefend en dat ook niet blijkt dat de alimentatie wel degelijk door verzoeker zelf betaald werd. Wat die laatste vaststelling betreft, verwijst de verwerende partij naar de overschrijvingen die door verzoeker werden voorgelegd, waaruit blijkt dat die gebeurtenissen door een derde. De verwerende partij hield ook rekening met de verklaring van die derde, stellende dat die gelden werden overgemaakt als alimentatie voor verzoeker aan de moeder van zijn kindje. Het is

geenszins kennelijk onredelijk van den verwerende partij om een dergelijke verklaring op eer niet voldoende te achten als bewijs van het betalen van alimentatie nu een dergelijke verklaring niet op haar waarachtigheid kan worden getoetst. De uiteenzetting van verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift doet daaraan geen afbreuk. De verwerende partij erkende dat sedert 25 juni 2020 verzoeker wel zelf een rekening had geopend en dat hij vanaf die datum wel in eigen naam geld overschreef, maar merkte hierbij op dat het niet duidelijk is of verzoeker hieraan in de toekomst ook zal kunnen blijven voldoen nu nergens uit blijkt dat verzoeker is tewerkgesteld. Waar hij stelt dat hij, indien hij ernaar gevraagd zou zijn geweest, had kunnen uitleggen dat hij OCMW steun ontvangt, dient opgemerkt dat het aan verzoeker toekomt om zijn aanvraag zo goed als mogelijk te onderbouwen en het geen verplichting is in hoofde van de verwerende partij om bijkomende stukken op te vragen. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat hij een bepaalde tijd geen alimentatie heeft betaald en stelt dat dit te wijten is aan zijn detentie. Verzoeker, die naar eigen zeggen hulp inschakelde van een vriendin om de betalingen uit te voeren, toont niet aan dat dit dan plots onmogelijk zou zijn geworden tijdens zijn detentie.

M.b.t. het omgangsrecht werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat de regeling zoals uiteengezet in het vonnis ook effectief werd uitgevoerd. Hiervoor steunde de verwerende partij zich op de stukken die verzoeker zelf voorlegde waaronder ongedateerde foto's en trein tickets. Waar verzoeker stelt dat er onderling afgeweken kan worden van de regeling zoals bepaald in het vonnis, dient opgemerkt dat het aan verzoeker toekomt om die afwijkende regeling dan voor te leggen aan het bestuur vooraleer de beslissing diende te worden genomen. Verzoeker toont alleszins niet aan dat op basis van ongedateerde foto's en treintickets die niet alle dagen dekken zoals bepaald in het vonnis, onterecht werd geoordeeld dat de affectieve banden ook niet worden aangetoond. Het niet voorleggen van een aankoopbewijs van een auto vormt geen determinerend motief.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing enkel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft en geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Verzoeker duidt geen rechtsregel aan waaruit blijkt dat de verwerende partij in casu verplicht zou zijn uitdrukkelijk te verwijzen naar artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast gaat verzoeker eraan voorbij dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat verzoekers banden met zijn minderjarig kindje werden beoordeeld in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De toetsing aan artikel 8 EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging werd reeds doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr.

231.772). Nu verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat er sprake is van daadwerkelijke financiële en affectieve banden, toont hij niet aan deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn en dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat volgens de rechtspraak van het EHRM het gezinsleven tussen een minderjarig kind en zijn ouder vermoed wordt, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker diende aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, quod non.

De verwerende partij heeft geenszins geoordeeld dat verzoeker diende aan te tonen dat hij, op het moment hij een relatie is aangegaan met de moeder van zijn kindje, een wettig verblijf had. Verzoekers kritiek dienaangaande is niet dienstig.

Er is geen sprake van een tegenstrijdige motivering m.b.t. verzoekers relatie nu de verwantschap tussen verzoeker en zijn kindje niet wordt betwist. Verzoekers kritiek dienaangaande is evenmin dienstig.

Verzoeker leest in de beslissing als zou de verwerende partij insinueren dat hij zijn aanvraag heeft ingediend enkel om zijn vrijheidsberoving te belemmeren, terwijl de verwerende partij enkel maar rekening gehouden heeft met het geheel van de feitelijke omstandigheden. Het is geenszins kennelijk onredelijk om hierbij op te merken dat verzoeker, op het moment van de geboorte van zijn dochter d.d. 27/12/2017 reeds sedert 16/05/2015 afgevoerd was met verlies van verblijfsrecht en dat het niet duidelijk is waar verzoeker al die tijd heeft verbleven. Verzoeker toont niet aan dat die vaststelling ingaat tegen de stukken uit het administratief dossier. Daarnaast werd ook terecht opgemerkt dat verzoeker pas een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op het moment dat hij werd vastgehouden met het oog op zijn verwijdering. Verzoeker betwist dit niet. Dat de verwerende partij hier zou insinueren dat hij die aanvraag enkel heeft ingediend om zijn vasthouding te verhinderen, is verzoekers interpretatie en is niet voldoende om vast te stellen dat de verwerende partij si uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens. Het middel is niet gegrond."

2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.3.2. Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Belgische minderjarige dochter, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° [...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

[...]”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet waarnaar in de voorgaande bepaling wordt verwezen luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]”

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[...]”

2.3.3. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet samenwoont met zijn kind en dat in die zin niet kan worden vastgesteld dat hij zijn kind komt begeleiden of vervoegen. Vervolgens gaat zij na of er afdoende is aangetoond dat er wel een financiële en affectieve band bestaat tussen verzoeker en zijn kind.

Wat betreft de financiële banden van verzoeker met het kind stelt de verwerende partij vast

- dat verzoeker reeds voor zijn opsluiting in de gevangenis en voor de aanvraag gezinshereniging alimentatie betaalde aan de moeder van zijn dochter via zijn rekening;
- dat uit het vonnis van 15 mei 2018 van de familierechtbank blijkt dat er een voorlopig omgangsrecht is, elke zaterdag van 15 tot 18 uur in de woning van de moeder en dat verzoeker 50 dan wel 70 euro per maand aan alimentatie moet betalen met ingang van maart 2018 enerzijds, en hij ook samen met de moeder instaat voor de bijzondere kosten anderzijds;
- dat er bewijzen zijn dat de moeder alimentatie heeft gekregen maar niet rechtstreeks van verzoeker zelf, doch via derden, die hebben verklaard op eer dat verzoeker het geld heeft gegeven maar dat niets uitsluit dat deze gelden nadien terugbetaald geweest zijn én uit een brief blijkt dat de moeder van het kind een overschrijving van 50 euro heeft gedaan aan verzoeker, hetgeen “de omgekeerde wereld” lijkt.
- dat op 25 juni 2020 alimentatie wordt betaald vanaf de eigen rekening van verzoeker maar het de vraag is in hoeverre verzoeker dat in de toekomst zal kunnen blijven doen, nu hij geen bewijzen heeft voorgelegd dat hij een inkomen geniet; daar wordt aan toegevoegd dat verzoeker in het verleden tewerkgesteld is geweest en hij met zijn attest van immatriculatie en zijn bijlage 35 kan worden tewerkgesteld;

De verwerende partij besluit dat de financiële band onvoldoende is aangetoond.

Verzoeker acht dit kennelijk onredelijk. Hij betoogt dat hij ondanks zijn moeilijke situatie er alles aan heeft gedaan om ervoor te zorgen dat het kind een maandelijkse onderhoudsbijdrage kreeg, dat hij hiervoor een vriendin heeft ingeschakeld die een verklaring op eer heeft opgesteld volgens de formaliteiten van artikel 961/1 van het Gerechtelijke Wetboek, dat de veronderstellingen van de verwerende partij, dat verzoeker zowel deze vriendin als de moeder van zijn dochter zover heeft gekregen om geld over te schrijven van de ene naar de andere bankrekening en vervolgens weer terug en hierover dan valse verklaringen af te leggen, louter om hem te helpen bij een verblijfsaanvraag op geen enkel objectief element zijn gegrond, terwijl de vermeldingen op de bankoverschrijvingen duidelijk erop wijzen dat de betalingen werden uitgevoerd ter betaling van de onderhoudsbijdrage voor verzoekers dochter. Nadien heeft hij de onderhoudsbijdrage betaald van zijn eigen rekening, van zodra hij die kon openen eens hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

2.3.4. De Raad stelt vooreerst vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat, indien men een verblijfsrecht wenst te ontnemen aan een gezinssituatie die a-typisch is, dat mag worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd. Deze bewijsstukken moeten evenwel met de nodige zorgvuldigheid worden beoordeeld. Verder moet de Raad, zoals reeds gesteld, nagaan of het bestuur bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Zoals verzoeker terecht betoogt, is dat laatste niet het geval waar de verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende stelt:

“Wat de financiële band met zijn kind betreft, kan worden gesteld dat hij reeds vóór zijn opsluiting in de gevangenis en vóór de aanvraag gezinshereniging reeds alimentatie betaalde aan de moeder via zijn rekening. Doch diende de moeder op 26/03/2018 een verzoekschrift in bij de familierechtbank van Antwerpen voor het afdwingen van een omgangsregeling voor haar dochter. Toeval of niet, maar op dat zelfde moment was betrokkene aangehouden en opgesloten in de gevangenis. Op 24/04/2018 zijn ze gehoord geweest door de rechtbank en op 15/05/2018 velt de rechtbank een vonnis inzake de omgangsregeling. Betrokkene was in beiden in persoon aanwezig (vermoedelijk met een uitgangspermissie van justitie?). [...]”

Hoewel het vonnis, dat zich in het dossier bevindt, een materiële vergissing bevat die een niet-alerte lezer op het verkeerde been zou kunnen zetten omtrent de hoedanigheid van de partijen, blijkt uit de kop en de bewoordingen ervan duidelijk dat verzoeker zelf de eisende partij was, niet de moeder van zijn kind.

De verkeerde voorstelling van zaken in de bestreden beslissing is *in casu* relevant, omdat ze de teneur lijkt te zetten voor de verdere overwegingen luidens dewelke de verwerende partij erop alludeert dat de moeder van verzoekers kind betrokken is bij financiële transacties die niet overeenstemmen met de werkelijkheid en die als enig doel zouden hebben het bekomen van een verblijfsrecht voor verzoeker. Zo betwist de verwerende partij niet dat de verschuldigde alimentatie voor het kind wordt betaald op de rekening van de moeder, soms via de rekening van derden, maar stelt zij dat niets zou uitsluiten dat de gelden nadien werden terugbetaald. Elders in de beslissing wordt dan weer verwezen naar het feit dat de moeder van het kind aan verzoeker 50 euro heeft overgeschreven tijdens zijn verblijf in de gevangenis, hetgeen zij als de omgekeerde wereld beschouwt.

De Raad heeft er alle begrip voor dat de verwerende partij zich *in casu* behoedzaam opstelt. Deze behoedzaamheid mag evenwel niet leiden tot een kennelijk onredelijke beoordeling van de voorliggende elementen op grond van hypothesen zonder meer die het voor een aanvrager *quasi* onmogelijk maken te voldoen aan de bewijslast.

Ter zake moet erop worden gewezen dat de verwerende partij zélf heeft vastgesteld dat verzoeker reeds voor zijn opsluiting in de gevangenis –en dus ook reeds voor het vonnis van 15 mei 2018- alimentatie betaalde aan de moeder van zijn dochter. Verder kan niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker bij vonnis van 15 mei 2018 wordt gehouden tot *“betaling van een onderhoudsbijdrage van 50,00 euro per maand aan moeder voor voornoemde minderjarige”* en *“tot betaling van een onderhoudsbijdrage van 70,00 euro per maand aan moeder voor voornoemde minderjarige in de maanden dat hij betaald werk heeft.”* De niet-betwiste betalingen van het alimentatiegeld voor verzoekers dochter, op de rekening van de moeder, en zelfs indien ze zijn vervuld door de tussenkomst van derden, moeten dan ook in eerste instantie worden beschouwd als zijnde de

uitvoering van het vonnis. In de gegeven omstandigheden, komt het aan de verwerende partij toe om haar veronderstellingen aangaande terugbetalingen van het door verzoeker betaalde onderhoudsgeld te staven met objectieve elementen. Zij blijft daartoe in gebreke. Het motief dat de moeder van het kind van verzoeker hem tijdens zijn verblijf in de gevangenis 50 euro heeft overgeschreven, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Immers, de alimentatie die verzoeker verschuldigd is, is ten behoeve van zijn dochter en staat los van een eenmalige overschrijving die haar moeder aan verzoeker heeft gedaan.

Uit het voorgaande volgt dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht is aangetoond bij de beoordeling van de financiële band van verzoeker met zijn Belgisch kind. De argumentatie van de verwerende partij in haar nota doet daaraan geen afbreuk. Het middel is in de besproken mate gegrond.

2.3.5. Het komt de Raad niet toe om zich in de plaats van de verwerende partij te stellen om te beoordelen of deze laatste nog steeds zou hebben geconcludeerd tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden indien abstractie zou worden gemaakt van de ondeugdelijk bevonden motivering (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645). Dit geldt des te meer nu, terwijl de verwerende partij verder in de bestreden beslissing van oordeel is dat de affectieve band onvoldoende werd aangetoond en ook deze motivering door verzoeker wordt betwist, de onvolledigheid van het administratief dossier een wettigheidstoetsing van deze motivering in de weg staat. De stukken die werden betrokken bij de desbetreffende motivering bevinden zich, in tegenstelling tot het begeleidend schrijven, immers niet in het administratief dossier.

2.4. De bestreden beslissing moet worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 15 juli 2020 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS